

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

ΦΙΛΕΙ τῆς νυκτός τὸ σκότος τὴν μαρμαρυγὴν τοῦ οὐρανοῦ. Ὡς ἀπὸ μέταξαν αἰθεροῦφαντον ἀπλούμενος ὁ ἀπαλὸς μέλας μανδύας, διηνοίγετο εἰς φῶς, κατὰστερος ἐκ τῶν μυρίων λαμπηδόνων τοῦ φωτοβολοῦντος στερεώματος καὶ ἔλεγες καὶ ἔπαιζε τὸ φῶς τῶν ἀργυρῶν ἀστέρων, ἐπάνω εἰς τὸν χνουδωτὸν ἐκείνον τάπητα τοῦ σκότους. Ἡρεμος ἡ νύξ καὶ σιγῇ: Καὶ ὅμως μέσα εἰς τὴν μαλακὴν γαλήνην της, ἐνόμιζες ὅτι ἐξύπνα ἄλλη τις ζωή, κυλινδουμένη ἀνὰ μέσον τῶν ὀνείρων τῆς νυκτός, ἰσχυρῶς ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ θορυβοῦσα καὶ ἀκολασταίνουσα ἐν τῇ σιγῇ τῇ μέχρῃς αὐθαδείας περιπτυσσομένη τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός. Καὶ ἔλεγες τὸ σκότος ὅτι ἔζη, ὅπως ζῇ τὸ φῶς: Ἡσθάνεσο νὰ περιβάλλῃ ἐν τῇ ἐκνευριστικῇ του μαλθακότητι τὴν κοιμωμένην φύσιν, καὶ νὰ ἐξυπνᾷ αὐτὴν εἰς κόσμους ἄλλους μυστικούς, φωτοβολοῦντας ἐξ ἀστέρων καὶ λαμποκοποῦντας ἐκ μαρμαρυγῶν.

Ἡ νύξ ἦν αἰθρία.

Νύξ τοῦ φωτός καὶ τῶν ὀνείρων, ἡ νύξ ἡ ζῶσα, ἡ μεγάλη καὶ δημιουργός, ἡ μυστηριώδης καὶ ἀτέρμων νύξ, ἡ γαλουχοῦσα τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, τοὺς πόθους τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς τὰ ὄνειρα. Ἡ κυφοροῦσα τὴν ζωὴν, καὶ ἡ ἐκάστοτε ἀναδημιουργοῦσα τὴν φθειρομένην ὑπαρξιν, ἡ νύξ τῶν ἐρώτων ἡ θεματοφύλαξ, καὶ τῶν ὀνείρων ἡ ἡμέρα.

Ἡπλοῦτο ἔξω ἀπαλή, καὶ ἔλεγες τὸ σκότος της, ὅτι ἐφίλει τὰς μαρμαρυγὰς τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ κόρη ἔνδον ὠνειρεύετο.

Ἐκοιμᾶτο ἀγρυπνοῦσα, καὶ συνεκέντρον ὅλην τὴν ζωὴν αὐτῆς εἰς ὀπτασίας ὄραμα, ὅπερ ἀόρατον καὶ φωτιζόμενον ἀπὸ τῶν ἄστρων μόνον τὰς μαρμαρυγὰς, ἐφαίνετο ἱπτάμενον τριγύρω της καὶ ἀπαλὰ θωπεῖον τὴν ψυχὴν της. Ὡς μία χεὶρ ἀόρατος διήνοιγε σιγὰ καὶ ἐλαφρὰ τὸν πέπλον τὸν αἰθεροῦφαντον, ὅστις ἐκάλυπτε τοσοῦτον ζηλοτύπως μέχρι νῦν τὸ ἐκ κρυστάλλου διαυγοῦς ἀνθοστεφανωμένον τῆς ζωῆς της κάτοπτρον, καὶ

ἐνόμιζεν ἡ κόρη ὅτι ἐσωπτρίζετο εἰς ἄλλους κόσμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μία αἰθερόπλαστος μορφή, προέκυπτε θωπεύουσα τῆς παρθένου τὴν ψυχὴν, μὲ παραδόξου τακερᾶς ἐκφράσεως μειδίαμα.

Ἡ κόρη ὠνειρεύετο ἐγρηγορούα. Ἐπλανᾶτο εἰς τὴν φαντασίαν της, καὶ ἐκυριάρχει εἰς τὸν κόσμον τῆς ψυχῆς της, ἄοριστός τις φωτεινὴ σκιά, ἣτις τὴν ἔκχυνε νὰ κύπτῃ τὴν ξανθὴν της κεφαλὴν, ἐπάνω εἰς τὰ στήθη της, τὰ στήθη τὰ παρθενικῶς ἄθρα, τὰ στήθη τὰ σφυρηλατούμενα ἀπὸ γλυκὺν παλμὸν ὀδύνης. Πρώτην νύκτα τῆς ζωῆς της ταύτην, ὠνειρεύετο ἐγρηγορούα τὴν ζωὴν. Ὡς χρυσανθέσμων δέσμη καλλιπέταλος, προέκυπτον ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, τὰ ὄνειράτα καὶ τὰ θέληγτρα τῆς πρώτης της νεότητος, καὶ ἔβλεπε τὸ πρῶτον ἤδη ἡ παρθένος τὴν ζωὴν, καὶ ἤκουον τὰ στήθη της, τὸν πρῶτον της παλμὸν, καὶ ἡ παρθενικὴ της σάρξ, τὴν πρώτην ἱερὰν αὐτῆς φοικιάσιν. Τὸ πρῶτον ἤδη ἀνελάμβανε τὰ δικαιώματα αὐτῆς εἰς τὴν παρθένον, ἡ γυνή, καὶ ὠνειρεύετο ἡ κόρη, καὶ ἐφέρετο εἰς μέθης γλυκασμοὺς ἀτέρμονας, ἡ πάλλευκος ψυχὴ της. Ἀνίστατο αἰθέριον πρὸ τῆς ζωῆς αὐτῆς τὸ πρῶτον ἰνδαλμα, ἡ πρώτη φωτεινὴ σκιά, ἣτις ἐμεσολάβησε μεταξὺ ταύτης — ἄνθους μυροβόλου καὶ ἀγνοῦ — καὶ τοῦ ἡλίου τοῦ ἀπέφθου, τοῦ ζωογονοῦντος τὴν ζωὴν αὐτῆς τὴν πάναγνον, καὶ ἠσθάνετο νὰ ἐξυπνᾷ εἰς τὴν ψυχὴν της ἄλλος κόσμος ἐξ ἀνθέων καὶ φωτός, ἀπὸ ἀκτίνας ἄλλας θερμαίνόμενος καὶ διανοίγων εἰς αὐτὴν τὸν πέπλον τὸν μυστηριώδη, ὅστις τὴν ἐκράτει προσηλωμένην τέως εἰς τὸ ἄγνωστον.

Καὶ ἔξω νῦν αἰθρία, καὶ εἰς τὸ στερέωμα οἱ τρεμοσβύνοντες ἀστέρες, παίζοντες ἐπάνω εἰς τὸν χνουδωτὸν τοῦ σκότους τάπητα . . .

Καὶ ἡ κόρη ἔνδον ὠνειροπολοῦσα . . .

Ἡ πρώτη τῆς ζωῆς γλυκεῖα χαραυγὴ, τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ φῶς καὶ τοῦ πρώτου λυκαυγοῦς τὸ πρῶτον θώπευμα, τῆς δημιουργίας αἱ ἀγνό-τεραι στιγμαί, καθ' ἃς ὁ κάλυξ μόλις διανοίγεται εἰς τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ καὶ χαιρετᾷ τὸν Πλάστην του, ἀναπέμπων πρὸς αὐτὸν τὸ πρῶτον ἄρωμά του ὡς ὀφειλομένην ἀπαρχήν, καθ' ἃς τὸ πρῶτον ἀναζῇ καὶ ἀτενίζει τὸ εὐρὺ πανόραμα τοῦ κόσμου, ἡ ψυχὴ, καὶ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν ζωὴν, καὶ συνταυτίζει μὲ τὴν τύχην της, τὰς τύχας της. Παρθένος ὦρα, κατὰ τὴν ὁποίαν πάντως ἡ ζωὴ τελεῖ μυσταγωγίαν, διότι εἰς ἀκόμη κόσμος κυλινδεῖται εἰς τὸ ἀχανὲς τῆς πλάσεως, ζητῶν τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀγνώστου, ὅπερ περιέβαλλε τὴν γέννησιν αὐτοῦ τὴν μόρσιμον. Ὡ! Ὡ, τι τελεῖται εἰς τοὺς κόσμους τοὺς ἀγνώστους τῆς ψυχῆς τὴν ὥραν ταύτην, εἶναι τελείως ἱερὸν, καὶ αἱ στιγμαὶ ἐκείναι, ἴσως αἱ μοναδικαὶ ἐν τῇ ζωῇ, καθ' ἃς τὸ πνεῦμα περιπτύσσεται τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον, τὸν πάναγνον δημιουργόν του.

Ὡ! Ἡ πάλη τῆς ψυχῆς τὴν ὥραν ταύτην: Πάλη πνεύματος καὶ ὕλης: Μία δύναμις ὠθοῦσα εἰς τὸ ἀχανές, ἐπὶ τῶν βράχων καὶ πρὸς τὸν ῥοχθοῦντα πόντον τῆς ζωῆς, ἀκατασχέτως. Μία ἄλλη ἐλαφρῶς συνέχουσα

εἰσέτι πρὸς τὸ ἄγνωστον, καὶ ὑπὲρ αὐτὰς τοῦ τρόμου τῆς ζωῆς τὸ παγερὸν συναίσθημα, ἀόριστον, συγκεχυμένον, θλιβερὸν συνάμα καὶ μαγευτικόν, ἐπώδυνον καὶ γλυκερὸν, τὸ σύνολον τοῦ μετὰ ταῦτα βίου, ἡ συγκεφαλαίωσις τοῦ ὅλου τῆς ζωῆς, εἰς μίαν μόνην ὥραν.

Στιγμὴ ἀτέρμονος φιλοσοφίας τῆς ζωῆς, ψυχολογίας ἀπεράντου, ὡς τῶν διαλογισμῶν οἱ κόσμοι, καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ πνεύματος. Πρὸ τοῦ πυλῶνος τῆς ζωῆς, ἵσταται φρίσσουσα καὶ καταπεπληγμένη ἡ ψυχὴ: Μοιραίως θὰ εἰσέλθῃ, διότι ἐπλάσθη δι' αὐτήν: Ἀλλὰ τί βῆμα δισταγμοῦ τὸ πρῶτον, τί ἀόριστος ὁ φόβος τῆς ζωῆς! Λέγεις καὶ προγινώσκει τὴν στιγμὴν αὐτήν, καθ' ἣν ἀκόμη ἀγνοεῖ τὸ μέλλον. Ἀλλ' ἡ πάλῃ καὶ ὁ φόβος θὰ παρέλθῃσι. Καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν ὁ ἄνθρωπος γελῶν ὥσει παράφρων, ἀνθοστεφής, καγχάζων, καὶ σκορπῶν μετὰ σπατάλης τριγύρω του, ὁλόκληρον τὸ ἰδεῶδες τῆς ψυχῆς του. Ἀπαρallάκτως ὡς ὁ κάλυξ, ὁ διανοιγόμενος εἰς τὴν χαρὰν τῆς φύσεως καὶ ἀφειδῶς διαχύνων γύρω του τὸ ἄρωμα αὐτοῦ, διὰ νὰ φυλλορροήσῃ εἴτα καὶ νὰ μαρανθῇ, χωρὶς νὰ μείνῃ τίποτε ἀπὸ τὸ γλυκύ του μυστήριον καὶ τὴν τόσῃν του γοητείαν!.. Ὡ βεβαίως, ἐὰν ᾔται ἡ ζωὴ, ὑπάρχει μόνον ἀπὸ παραφρονῶν ἄθροισμα. Διότι παραφρονεῖ ἀληθῶς καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς παραφρονεῖ ὁ κάλυξ τοῦ ῥόδου, καθ' ἣν στιγμὴν κατόπιν τῆς μεγάλης πάλῃς τῆς ψυχῆς, πηδᾷ εἰς τὴν ζωὴν γελῶν, καγχάζων καὶ ὀρχούμενος, εἰς τὴν ζωὴν ἀφ' ἧς ἀφοῦ ἐγκαταλείπει καὶ τὸ πανύστατον ἰδανικὸν τῆς ψυχῆς του, θὰ ἐξέλθῃ συντετριμμένος καὶ ἐλσεινὸς ὁ δειλῖαιος, ἐρείπιον νωδὸν καὶ φρικαλέον μορμολύκειον.

Τῆς ζωῆς οἱ πρῶτοι γλυκασμοί, ἐφίλουν τὴν παρθένον ὄνειροπολοῦσαν. Ἰστατο εἰς τὸ μεταίχμιον: Ἦκουε μέσα εἰς τὰ στήθη της παλμοὺς ἀγνώστους, καὶ ἐκύλουν τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἀόριστο: καὶ συγκεχυμένοι ψίθυροι.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐπλανᾶτο τὸ ἰνδαλμα τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς: Δὲν εἶχεν ἐτι σάρκα καὶ ὀστέα, καὶ ἦτον ἰνδαλμα αἰθέριον ἀκόμη. Ποία φωτεινὴ νεφέλη περιέβαλλε τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις της, καὶ ὠνειρεύετο ἡ κόρη ἡ πτωχὴ τὸν κόσμον ὃν ἠγνόει, τὴν ζωὴν, ἣν μετ' ὀλίγον θὰ ἐγνώριζε. Τὸ ἄγνωστον τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτό, καὶ ἐγέννα εἰς τὰ στήθη της, τοὺς πρῶτους τοῦ ἔρωτος παλμούς. Ἦρέμα ὡς αἱ τελευταῖαι

ἐκπνοαὶ τοῦ θνήσκοντος, ἐδίδοτο εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὑπεχώρουν ὅλαι αἱ νεφελώδεις σκέψεις, αἵτινες καθ' ὅλην τὴν ἀβρὰν ἐκείνην νύκτα ἐσφυρηλάτουν καὶ καρδίαν καὶ ἐγκέφαλον, εἰς ἓν γλυκὺ καὶ ἀόριστον συναίσθημα, ὅπερ κατέκλυζε τὴν κόρην.

Καὶ βαθμηδὸν ἀπεκαθαίροντο ἐν τῇ ψυχῇ της, ὅλαι αἱ ἐκστάσεις τῆς νυκτός, καὶ συνεσωματοῦντο εἰς ἓν αἶσθημα, ὅπερ ἔκαμνε νὰ πάλῃ βιαιότερον τὸ στήθος της, καὶ εἰς στεναγμοὺς μακρὸς, ὥσπερ πνοὴ ἀγνὴ ζεφυροῦ, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της . . .

Ἦτον ὁ πρῶτος πρὸς τὴν ζωὴν χαιρετισμὸς ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος, ὁ ὕστατος πρὸς τὸ παρελθὸν τὸ ἄγνωστον, καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ μετὰ ταῦτα βίου.

Ἐδῶ δὲ τὸ σκότος τῆς νυκτός ὑπεχώρει εἰς ἓν ἀόριστον καὶ συγκεχυμένον φῶς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἄφινον τ' ἄστρα τὰς τελευταίας τῶν μαρμαρυγῶν, καὶ ἡ κόρη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν της τὴν ξανθὴν, ἐφ' ἧς τὸ ἀμυδρὸν καὶ ὑποτρέμον φῶς κανδήλας, περιέγραψε περὶ τὸ μέτωπον, ὥσπερ στεφάνου κύκλον, ἀπαισιῶς καὶ σπαρρακτικῶς ἀντιτιθέμενον πρὸς τὸ γλυκὺ μειδίωμα, ὅπερ ἐφώτιζε μὲ τόσῃν αἴγλην τὴν μορφήν τῆς ὀνειροπόλου παρθένου. . .

Καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐν ἐκστάσει. Ἐμειδία πάντοτε, ἀφιεμένη εἰς τὸ νέον ὄνειρον, ὅπερ ἐκύκλωσεν ἀμέσως τὴν ψυχὴν της.

Εὐρέθη εἰς ἓνα κόσμον ἐκ φωτός καὶ ἐκ χρυσῶν ἀνθῶν. Καὶ ταῦτο-χρόνως εἶδε πάλλευκον καὶ μειδιῶν τὸ ἵνδαλμα τὸ μάγον, τῶν ὀνειρῶν τῆς νυκτός, νὰ κύπτῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν θερμῇ καὶ λάγνῳ περιπτύξει ἐνωτιζόμενον μετὰ στοργῆς τῶν παρθενικῶν παλμῶν, οἵτινες ἀνάσειον τὰ στήθη της . . .

Ἐκεῖ ἐν τῇ ἐκστάσει της παρέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἡ κόρη. Ἐκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφίλει εἰς τὴν κόμην ἐναγκαλιζομένη καὶ αὕτῃ τὸ ἵνδαλμα ἐκεῖνο τῶν ἐρώτων της, τὸ πρῶτον ὅπερ ἀφύπνιζε τὰς ἐλπίδας τῆς ζωῆς . . .

ὦ! Τὸ ἵνδαλμα τὸ λατρευτόν. Τὸ πρῶτον ἵνδαλμα τῆς ζωῆς της, ἡ πρώτη προσδοκία τῆς ψυχῆς αὐτῆς, ὁ πρῶτος ἔρωσ της . . .

Ἐκόλλησε τὰ χεῖλη τὰ παρθενικά ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ περιπτυσσομένη μὲ τοὺς τορνευτοὺς βραχίονας τὸν τράχηλόν του, ἔμεινεν ἐκεῖ, μὲ τὸ στήθος τὸ ἀβρόν, ἀνασειόμενον ὑπὸ τῶν πόθων τῆς ζωῆς καὶ τῶν παλμῶν τοῦ ἔρωτος.

Καὶ ἔξω τὸ σκότος ὑπεχώρει ὅλον ἐν καὶ ἐρρόδιζεν ἐκεῖ μακρὰν ἡὼς αἰθρία, σκορποῦσα γύρω φῶς, καὶ προπαρασκευάζουσα τὸ σκότος . . .

(1900)

A**

